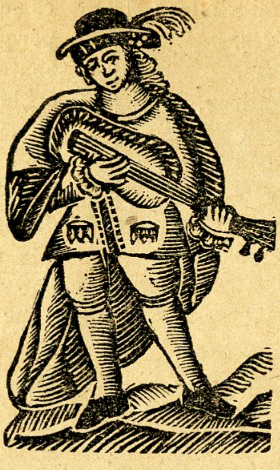

ROMANSO

que surt ab motiu del tercer concert.

VINDICACIÓ

¿Quina vespa 'ls ha picat?
perque tanta saragata
han mogut algunas noyas
y alguns joves de quincalla,
per lo que 's diu en los goigs
total res en dos paraulas
com ho vaig á demostrá
que no vuy gent enfadada.
Vingan aqui las personas
que van quedar agraviadas
per los *Goigs de Sant Magí*
de la setmana passada,
vingan aquí y parlem clars,
que jo vull las cosas claras.
Si un vici 's ridiculisa,
si 's critica alguna falta,
la persona que 's ressent
y se surt de tò y s' enfada,
es senyal que li han posat
lo dit al mitx de la llaga,
es que li han tocat al viu,
es que té la qua de palla
y es proba ben evident
de que té aquell vici ó falta;
donchs sent eixa falta ó vici
cosa ab rahó reprobable,
¿no l' hi valdría molt mes
fe 'l desentés y callarse
ó no ficars, si no 'l té,
allá hon ningú li demana,
indignantse perque algú
te prou pit per di ab veu clara
que hi ha gent que son ridícols,
que hi ha gent de poca *latxa*.
que hi ha noyas pesca-hereus
y joves pesca-ricatxas,

qu' hi ha joves que son mitx micos
y donas que son xarraires,
que hi ha mares venitosas,
que hi ha xicotas románticas,
joves ab veri á la llengua
y joves *Tenorios* d' auca,
y moltes altres personas
ximples, necias, bobas ó ases?
Los qui 'ns sense tó ni só
censuran cosas lloables
com la de criticá 'ls vicis
y exposá al públich las faltas
describint sols uns quants tipos,
y *no* gent determinada
com han volgut suposar
las personas mal pensadas,
han de ser de aquestos que
d' home sols tenen la fatxa,
joves sense such ni bruch
que sols pensan en balladas
y may saben si goberna
'n Cánovas ó 'n Sagasta,
joves que tot lo senderi
lo duhen dintre las camas,
que tenen per únichs mestres
á son sabatè y son sastre
y cifran totas sas glorias
en fè á las noyas bobadas.
¿Y quinas son eixas noyas
que dels *goigs* y autor malparlan
sense entendrer que abaixant
á las *bledas* y á las *fabas*,
s' enlayra à las noyas sérias
ben decents y ben criadas,
tant com hermosas, modestas,
tant com de valia, francas,
que per sort de nostra terra
abundan entre nosaltres?
las que aixó fan; que sens solta
surten de tino y s' enfadan
perque dich qu' hi ha noyas ximples
peró sense dir:—Es *fulana*,
es senyal que ho deuhen ser,
perque si jo passejantme
sento que algú pel carré
crida al meu derrera:—Ep, ¡lladre!
no seré pas jo qui 'm giri,
sino qui tinga tal taca.
Las que 's varen agraviar,
dehuen ser d' aquestas fabas
que en pulirse no mes pensan,
que mirant jóves l' any passan,
y del que menos se cuidan
es dels plats y de la plassa.
Donchs, bueno, jo ho dich ben alt,
si 'ls agraviats y agraviadas,
las personas que de aixó
diu que ara hasta 'm tenen rábia,
com no poden ser altre cosa,
son com la gent ja citada
es dir, joves sens senderi
y noyas del cap tocadas,
desd' are de tots me rich
que jo sentiria en l' ánima
ofendre à personas dígnes
de respecte y d' alabansa,
pera segonts quina gent,
tant me fà santa com salva.
Consti donchs que jo á las noyas
que honran á nostra Igualada,
las tinch per noyas decents
de qualitats adornadas,
y lo mateix dich de 'ls joves,
per mi tot l' or del mou valen
puig los tinch per franchs, despresos,
ben formals y gens xerraires;
pro hi ha escepcións y no dient
es fulano ó es fulana,
se pot dir:—¡Senyors, hi ha tipos
que sont aixó y aixó altre!
Y aixis es que quant jo diga
hi há gent de tal y tal clase,
que prengui no mès candela
aquell que sia confrare.

¡Á LA RAMBLA!!

Mazurka.

¡Poseus la roba bona jovent lluhit d' Igualada!
¡Au, noyas, prepareuse, que sont apunt las nou!
Ja la brillant orquesta los instruments afina,
ja van per las entradas cadiras en renou.
La Rambla vá animantse, de concurrencia s' ompla
que en busca vá d' un rato que allunyi sos dolors,
los cafeters sas taulas colocan á l' acera
y los portals adornan de llums de tots colors.
La Rambla que de dia tot era polsaguera
bullenta de la calda del sol d' Agost ardent,
quin goig fá en aquesta hora de cap á cap regada,
ab tan suau fresqueta y gom á gom de gent.
Enlluhernadoras noyas omplint de perfums l' ayre,
de trist erm la transforman en bell jardi de flors,
y amunt y avall passejan à doll goig escampantne
y ab dolças miradetas, empresonant los cors.
Y com papallonetas atretas per la flama,
los jovenets derrera batent d' amor llur pit,
'ls diuhen 'ran d' orella l' amor que en son cor nia,
'ls juran estimarlas de cor un infinit.
Y á tot arreu se senten conversas animadas,
de concurrents s' omplenan casinos y cafès,
y armónica barreja s' hi veu de vells y vellas,
de joves y de noyas, de richs, lletrats y obrérs.
Y aqui al vol d' una taula se parla de politica,
allá d' amor se parla, del temps se parla allí,

y amunt y avall de Rambla sovint ben fort ressona
lo crit d' uns que pregonan los «*Goigs de Sant Magi.*»
Los xechs dels taps que saltan de dintre las gaseosas,
d' uns quants amichs de broma las báquicas cansons,
la franca riatllada d' algú que un xiste escolta,
de la brillant orquesta los armoniosos sons,
lo ¡ay! del que li donan alguna trepitjada,
lo crit dels que demanan beguda pels cafés,
soroll de taco y bolas dels que en los billars jugan,
dels parroquians que pagan lo drinch de los dinés;
tot junt, ab las conversas que d' un plegat se senten,
li semblant al qu' escolta un *pot-pourry* estrany:
—D' amor m' abrasso nena...—¡Porti mes aygua fresca!
—Es bon partit eix jove...—...bona cullita enguany...
—Zorrilla es qui ha de durnos ben prompte...—La República!
¡Qui me la compra!—Escolti, jó soch molt...—¡Animal,
vaji ab cuidado!—Cobra!—Mira aquella que polvos,
—...casi en cap puesto regan...—Que's guapo aquell jove alt
Anem donchs á la Rambla ja que á gosar nos brinda
mirant tendres ninetas, bellas com gayas fiors,
anem, puig que á la Rambla hi vessa l' alegría
y à dojo se respiran perfums ubriacadors.
Que allà lo cor s' aixampli veyent caras rialleras,
que allà lo cor s' alegri veyent tothom trempat
y plens de goig y ditxa dihem tothom á coro

¡AIXÓ ES FELICITAT!

ADVERTENCIA IMPORTANT.—Se prega á las personas que portan novas de las noyas, dihent que si han fet, que si han dit, que no volem particularisá res y que qui tinga *algo* que dir ab alguna que li digui á ella que nosaltres no volem ofendre á ningú ni fernos eco de enemistats d' altres.

Igualada:—Estampa de Marian Abadal, Rambla de Sant Isidro núm. 21.